Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 197 van 1 september 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: **1. X (RvV X)**
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster), moeder en dochter, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 25 september 2025 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 12 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van beide verzoeksters, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan eerste en tweede verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit en etniciteit te bezitten en ook christen te zijn. U bent geboren op 09/02/1987 in Khashuri, doch na uw studies verhuisde u naar Tbilisi, waar u woonde tot uw vertrek. U behaalde een diploma verpleegkunde en werkte nadien als laborant.

U merkte altijd al op dat uw dochter, A. (G., Z. (CGVS xx/xxxxx, DVZ xx.xxx.xxx) anders was. Ongeveer twee jaar voor het persoonlijk onderhoud (d.d. 15/01/2026) werd u opgebeld door de politie en er werd u gevraagd om naar het politiekantoor te komen. Toen u daar aankwam, zag u A. zitten. De politie toonde u camerabeelden waarop te zien was hoe A. aan het kussen was met haar mannelijke partner, alsook hoe ze om deze reden verbaal en fysiek werd aangevallen door een vrouw in de apotheek. Sinds die dag bent u op de hoogte van het feit dat uw dochter op mannen valt en ze een transpersoon is. Jullie gaven te kennen dat jullie klacht wouden indienen tegen deze vrouw, doch de politie gaf jullie de foutieve informatie dat de camerabeelden in dat geval openbaar zouden worden gemaakt tijdens de rechtszitting en dat beide ouders van A. – dus ook uw ex-partner, V. – aanwezig dienden te zijn. Daarom besloten jullie de klacht niet verder te zetten. Uw nicht informeerde u twee of drie maanden later dat de informatie die jullie hadden gekregen niet correct was. U zocht later nog hulp bij LGBTQ-organisatie T., doch zij konden u enkel helpen met psychologische begeleiden en toegang tot een advocaat.

In het algemeen bent u op de hoogte van het feit dat A. omwille van wie ze is problemen kreeg, overal waar ze naartoe ging en met meerdere mensen. Zo kreeg ze beledigingen en bedreigingen vanwege buren, door taxichauffeurs en door wijkjongeren. A. werd ook meermaals seksueel aangerand. Ze werd ook eens met een mes achtervolgd door deze jongeren. Ze kreeg ook problemen op school en onderweg naar huis van school met haar leeftijdsgenoten, waardoor ze veel afwezig was en haar school uiteindelijk niet kon afronden. Er was ook eens een incident waarbij uw beide dochters, A. en M. (CGVS xx/xxxxx) met stenen werden bekogeld door mannen. M. werd omwille van haar zus ook op andere momenten bedreigd en beledigd door de wijkjongeren.

De laatste twee jaar voor uw vertrek maakte u ook veel ruzie met V., uw ex-partner en de vader van uw kinderen. Hij had ondertussen ook lucht gekregen van de genderidentiteit van A. en verweet u dat u A. slecht had opgevoed. Hij probeerde A. in het begin nog te veranderen, doch eens hij merkte dat dit niet zou lukken, verstootte hij haar en hij weigerde om nog langer uw huishuur te betalen. Daarom moest u de laatste twee weken voor uw vertrek uit Georgië bij een vriendin verblijven. A. verbleef bij vrienden in die periode.

Door al deze zaken en het feit dat u opmerkte dat A. de laatste periode expressiever werd als meisje, besloot u dat het niet langer veilig was voor uw dochters in Georgië.

U verliet Georgië op 25 september 2025, samen met uw dochters, A. en M. Jullie kwamen diezelfde dag aan in België, waar u en M. op 26 september 2025 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U diende schulden te maken om jullie vertrek uit Georgië te bekostigen, dewelke u op dit moment nog steeds heeft.

Sinds anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud hebben u en uw ex-partner, V. geen enkel contact meer. Omwille van de situatie met uw dochter, A., verloor u ondertussen ook het contact met uw eigen familieleden, buiten uw oudste zus.

Ook in België ervaart A. veel problemen met anderen omwille van haar transidentiteit.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel); uw paspoort (origineel); uw rijbewijs (kopie) en jullie boekingsdocumenten in het kader van jullie reisweg (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verliet Georgië omwille van de transidentiteit van uw dochter, A. en omdat u door de incidenten die uw beide dochters hierdoor meemaakten het gevoel had dat u hen niet langer kon beschermen (NPO, p. 5-7). Verder vreest u ook verstoten te worden door uw familie en vreest u financiële problemen indien u zou

moeten terugkeren naar Georgië omdat u veel schulden moest maken om jullie reisweg te bekostigen, alsook omdat u er helemaal alleen zou zijn (NPO, p. 7).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Enerzijds maakte u hoegenaamd niet aannemelijk dat u persoonlijk een risico loopt op vervolging omwille van de transidentiteit van uw dochter, A. Nadat u sprak over verschillende incidenten doorheen de jaren die uw beide dochters meemaakten omwille van het feit dat A. een transvrouw is (NPO, p. 5-7), werd u gevraagd of u zelf ooit enige problemen hebt gekend in dit verband. U antwoordde dat u persoonlijk met niemand problemen had, op geen enkel moment. U specificeerde zelfs dat A. soms naar uw werk kwam en dat uw collega's hoogstwaarschijnlijk wel opmerkten dat zij anders was, doch alsnog ervaarde u geen problemen (NPO, p. 7). Op het moment van jullie vertrek was A. zich al jarenlang vrouwelijker aan het kleden en gedragen, wat werd opgemerkt door iedereen in jullie omgeving (NPO, p. 5-9). Het gegeven dat u in al die jaren geen enkel probleem kende is bijzonder veelzeggend en maakt het ook uiterst onaannemelijk dat u in de toekomst opeens wel problemen zou kennen omwille van haar genderidentiteit.

U zei wel dat u vaak ruzie had met de vader van A. over haar opvoeding. U zei ook dat u vaak moest liegen tegen hem dat A. niet thuis was omdat hij haar wou meenemen naar familie en noch u, noch A. dit wouden. U zei ook dat het V. zijn intentie was om A. te veranderen, doch toen hij besefte dat dit niet zou gebeuren, wou hij niks meer met jullie te maken hebben omdat hij zich schaamde voor zijn dochter (NPO, p. 7-8). Hoewel jammerlijk, kunnen dergelijke problemen logischerwijze niet als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden gezien.

U maakte ook niet aannemelijk dat u niet op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen indien u bij terugkeer naar Georgië opeens wel problemen zou kennen met anderen. U haalde doorheen het persoonlijk onderhoud reeds aan dat u foutieve informatie kreeg van de politie naar aanleiding van het incident dat A. meemaakte in de apotheek en dat u daardoor besloot om niet verder te gaan met jullie klacht tegen de vrouw die A. aanviel. U zei ook dat u ten behoeve van A. naar LGBTQ-organisatie T. ging, doch dat zij jullie enkel konden helpen met psychologische begeleiding en toegang tot een advocaat. Andere beschermingspogingen heeft u niet ondernomen in hoofde van A. (NPO, p. 5 & 8-9). U zei ook dat u wel vermoedde dat de politie zou optreden indien M. klacht zou indienen – wat ze nooit heeft gedaan – tegen belagers, doch dat de politie slechts een waarschuwing zou geven en jullie situatie niet zou kunnen verhelpen (NPO, p. 9). Los van de beoordeling van de beschermingsmogelijkheden in Georgië voor A., werd u erop gewezen dat u en uw dochter, M. geen onderdeel uitmaken van de LGBTQ-gemeenschap en u werd dan ook gevraagd om welke reden jullie geen beroep zouden kunnen doen op enige beschermingsmogelijkheden in Georgië indien jullie zouden terugkeren naar Georgië zonder A. en jullie problemen zouden kennen. Hierop zei u dat u geen concreet antwoord kon geven, doch dat u simpelweg geen vertrouwen hebt in de mogelijkheden van de Georgische overheid om jullie te beschermen gelet op de huidige situatie (NPO, p. 9-10). Met dergelijk vaag antwoord maakte u derhalve hoegenaamd niet aannemelijk dat u in de toekomst niet op enige bescherming zou kunnen rekenen in Georgië in het hypothetische geval dat u problemen zou ervaren door uw dochter, A.
Anderzijds komt u ook niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van uw verklaringen dat u afstand zou moeten nemen van uw familie en u door hen zou verstoten worden indien u zou terugkeren naar Georgië (NPO, p. 7). In dit verband dient er namelijk eerst en vooral op te worden gewezen dat u nog altijd in contact staat met uw oudste zus (NPO, p. 4). Verder dient ook te worden benadrukt dat u zelf aangaf dat u eigenlijk nooit contact had met uw neven, nichten en andere verdere familieleden, alsook dat u reeds jarenlang in Tbilisi woonde – net zoals uw oudste zus – terwijl uw andere familieleden allemaal nog in Khashuri woonden. Er kan dan ook worden gesteld dat u reeds een relatief zelfstandig leven voor uzelf uitbouwde in Tbilisi zonder de hulp van uw familie, los van de oudste zus waarmee u nog steeds in contact staat. U werd dan ook gevraagd om welke reden verstoten worden door uw familie zo'n onoverkomelijk probleem voor u zou uitmaken. Daarop antwoordde u dat u het vooral moeilijk heeft met het gebrek aan contact met uw moeder en uw andere zussen (NPO, p. 8). Ook dit kan evenwel niet worden gezien als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte is het ook allesbehalve een vaststaand, zeker gegeven dat u zou worden verstoten door uw familie. U werd namelijk gevraagd om welke reden u er zo zeker van was dat uw familie nog steeds geen contact zou willen hebben met u indien u zou terugkeren naar Georgië zonder A. Hierop antwoordde u dat A. niet zal veranderen en u voor uw familie altijd de moeder zal zijn van A. en de persoon die haar accepteert. U verwees ook naar eerdere negatieve opmerkingen van uw zus over uw opvoedingsstijl (NPO, p. 8). Zelfs indien dergelijk gebrek

aan contact met uw familie vervolging zou uitmaken – quod non – betreft het vooralsnog louter speculatie in uw hoofde. Toen u nog in Georgië was, maakten uw familieleden immers vaker negatieve opmerkingen over hoe u A. opvoedde, doch er was wel nog altijd sprake van contact en u zei zelf dat u degene was die het vermeed om contact te hebben met familie omdat ze u en uw dochter niet begrepen (NPO, p. 7-8).

Voorts dient nog te worden ingegaan op uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Georgië financiële problemen zou hebben omdat u al uw bezittingen heeft verkocht en schulden bent aangegaan om uw reisweg te bekostigen, alsook dat u nooit veel heeft verdiend in Georgië en u er nu al zeker niks meer heeft (NPO, p. 6-7). Opnieuw kunnen dergelijke financiële problemen bezwaarlijk als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gezien en houdt het ook geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Deze financiële problemen kunnen evenmin worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve verandert het feit dat uw dochter, A. (CGVS xx/xxxxx) het statuut van erkende vluchteling werd toegekend niets aan bovenstaande vaststellingen. Er dient immers te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. In casu is de situatie van uw dochter gelet op haar geaardheid en genderidentiteit vanzelfsprekend verschillend van uw situatie.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en reisdocumenten gaan allemaal over elementen die niet ter discussie staan.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit en etniciteit te bezitten en ook christen te zijn. U bent geboren op 25/08/2007 in Khashuri, maar u woonde het grootste deel van uw leven in Tbilisi. U rondde uw middelbaar onderwijs af in Georgië.

Uw problemen begonnen in Georgië door het feit dat uw zus, A. een transvrouw is. Hierdoor kreeg zij veel verbale, fysieke en seksuele problemen met anderen. Wanneer jullie samen buitenkwamen, werd ook u beledigd, uitgescholden en bedreigd. Ook wanneer u alleen buitenkwam, maakte u zo'n zaken mee. in 2022 of 2023 was u samen met uw zus, wanneer mannen stenen begonnen te gooien naar haar, terwijl u wat verder zat. Er was ook eens een incident in de zomer van 2024 waarbij een jongen uit uw wijk bedreigingen uitte dat u ervoor moest zorgen dat uw zus niet meer zou buitenkomen terwijl hij een mes op uw hoofd legde. U ontving ook haatberichten op sociale media.

U verliet Georgië op 25 september 2025, samen met uw moeder C., L. (CGVS xx/xxxxx) en uw zus, A. (CGVS xx/xxxxx). Jullie kwamen diezelfde dag aan in België, waar u en uw moeder op 26 september 2025 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel) en uw paspoort (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verliet Georgië omdat uw zus, A. een transpersoon is en u door haar ook problemen kreeg (NPO, p. 4). U kan zich geen leven voorstellen zonder uw zus indien u zou moeten terugkeren naar Georgië zonder haar en u bent er zeker van dat de politie u niet zou beschermen indien u iets zou overkomen in Georgië (NPO, p. 5).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Los van de beschermingsnood in hoofde van uw zus, heeft u geen eigen nood aan internationale bescherming aannemelijk kunnen maken. U zei dat u te maken kreeg met beledigingen en scheldwoorden omtrent uw zus alsook dat u werd bedreigd opdat u uw zus zou laten binnenblijven of laten veranderen. Meestal kwamen deze problemen door de minderjarige jongeren uit uw wijk of omliggende wijken. Verder maakte u ook een éénmalig incident mee waarbij een jongen een mes op uw hoofd legde terwijl hij u bedreigde omtrent uw zus en een éénmalig incident waarbij stenen werden gegooid naar uw zus, terwijl u een beetje verder zat. Die stenen werden enkel in de richting van uw zus gegooid. Veder maakte u geen enkele fysieke incidenten mee in Georgië. Ten slotte kreeg u ook enkele haatberichten op sociale media (NPO, p. 4-5). Alhoewel het jammerlijk is dat u dergelijke incidenten meemaakte toen u in Georgië was, behalen deze problemen niet de drempel van zwaarwichtigheid opdat ze als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden gezien.

Er zijn ook geen indicaties voorhanden dat u ernstigere problemen zou kennen indien u nu zou terugkeren naar Georgië, des te meer wetende dat u zou terugkeren zonder uw zus, A. Gelet op haar transidentiteit, is zij de persoon die als controversieel wordt gezien in de ogen van de Georgische maatschappij en u haalde zelf aan dat al uw problemen rond haar identiteit draaiden (NPO, p. 4 & 6). Zelfs indien u zou terugkeren naar Georgië zonder uw zus, meende u dat u nog altijd dezelfde problemen zou ervaren. U werd gevraagd om welke reden u hier zo zeker van was en dan zei u dat veel mensen ondertussen op de hoogte zijn van de transidentiteit van uw zus en dat het daarom niet uitmaakt of u zou terugkeren met of zonder uw zus en u naar eigen zeggen hoe dan ook opnieuw problemen zou ervaren (NPO, p. 5). Daarom werd u gevraagd of u ook zou worden lastiggevallen, elders in Georgië waar niemand uw zus kent, indien u zou terugkeren zonder uw zus. Hierop antwoordde u naast de kwestie door te zeggen dat uw moeder het nooit zou toelaten dat jullie zouden terugkeren naar Georgië zonder uw zus (NPO, p. 7). Er zijn dus niet alleen geen indicaties dat u bij terugkeer naar Georgië – vooral indien u zou terugkeren zonder uw zus – enige problemen zou ervaren die wel de drempel van zwaarwichtigheid zouden halen die vereist is om van vervolging of ernstige schade te spreken, maar u maakte dan ook nog eens niet aannemelijk dat u elders in Georgië – waar niemand uw zus kent – überhaupt enige problemen zou kennen.

Daarenboven maakte u ook niet aannemelijk dat u niet op enige bescherming vanwege de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Zelf zei u dat u er zeker van was dat indien u iets zou overkomen in Georgië, dat de politie u niet zou beschermen. U diende evenwel toe te geven dat u in het verleden ook nooit heeft geprobeerd om de politie of een andere dienst in te schakelen om tot rechtsherstel te komen in de nasleep van de problemen die u ondervond. U zei dat u dit nooit heeft geprobeerd omdat u bij het meest ernstige incident dat u meemaakte – de stenen die werden gegooid naar u en uw zus – nog minderjarig was en u wou voorkomen dat uw ouders op de hoogte werden gebracht van wat er was gebeurd en de transidentiteit van uw zus. Hiervoor kan begrip worden opgebracht, doch u zei ook dat u hoe dan ook dacht dat de politie jullie nooit zou beschermen. U vermeldde dat de politie voornamelijk onbereid zou zijn om uw zus te beschermen. U werd erop gewezen dat u het voornamelijk over uw zus had en werd gevraagd om welke reden de politie u niet zou willen of kunnen beschermen. Hierop antwoordde u dat het feit dat u de zus van een transpersoon bent volstaat om niet geholpen te worden. U werd gevraagd waarom u hier zo zeker van was, wetende dat u ook nooit de hulp van de politie hebt proberen inschakelen eens u reeds meerderjarig was geworden. U antwoordde op heel vage wijze dat u veel video's hebt gezien en daardoor goed op de hoogte bent van de huidige situatie in Georgië en van hoe de politie reageert tijdens gelijkaardige incidenten als dewelke u meemaakte in Georgië. U zei dat u aan de politie zou moeten vertellen wat de

aanleiding voor de incidenten was – de transidentiteit van uw zus – en dat de politie daarom niet zou helpen. U zei ook dat klacht indienen bij de politie de jongeren van uw wijk zou provoceren om u nog harder aan te pakken en de politie hoe dan ook niet hard zou kunnen optreden tegen minderjarigen. Niet alleen zijn deze verklaringen over het handelen van de politie grotendeels gebaseerd op speculatie en aannames in uw hoofde, u werd ook gevraagd of u geen aanspraak zou kunnen maken op andere beschermingsmogelijkheden in Georgië. U dacht van niet omdat men sowieso de politie op de hoogte zou moeten brengen, een stelling die niet noodzakelijkerwijs klopt. U werd gevraagd of u terecht zou kunnen bij organisaties los van de overheid, waarop u zei dat er enkel organisaties bestaan in Georgië ten behoeve van vrouwenrechten en de verdediging van LGBTQ-rechten. U werd gevraagd of dergelijke organisaties u zouden kunnen helpen en dan zei u dat uw moeder eens naar zo'n organisatie ging in het kader van een incident dat uw zus meemaakte en dat jullie toen niet werden geholpen. Opnieuw gaf u dus geen antwoord op de vraag waarom u persoonlijk – als cisgender persoon – niet op de bescherming van zo'n instantie zou kunnen rekenen. U gaf ook toe dat de meeste incidenten die u in het verleden meemaakte – de beledigingen – niet ernstig genoeg waren om u tot zo'n organisatie te wenden omdat u nooit een fysieke aanval meemaakte (NPO, p. 5-6). Uit al deze vaststellingen blijkt dat u in het verleden onvoldoende beschermingsmogelijkheden ondernam, alsook dat u niet hard kon maken dat u in de toekomst niet op enige bescherming zou kunnen rekenen indien u iets zou overkomen.

Volledigheidshalve verandert het feit dat uw zus, A. (CGVS xx/xxxxx) het statuut van erkende vluchteling werd toegekend niets aan bovenstaande vaststellingen. Er dient immers te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. In casu is de situatie van uw zus gelet op haar geaardheid en genderidentiteit vanzelfsprekend verschillend van uw situatie.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort en identiteitskaart staven uw identiteit en dit element staat niet ter discussie.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Rechtspleging
2.1. Samenhang

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 361 248, is de moeder van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 361 249. Verzoeksters beroepen zich *grosso modo* op dezelfde grieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op gelijkaardige motieven. In het verzoekschrift van tweede verzoekster worden de middelen uit het verzoekschrift van eerste verzoekster gedeeltelijk overgenomen en worden nog een aantal bijkomende elementen opgeworpen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2.2. Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure

De verwerende partij heeft middels haar nota's van 7 april 2026 de Raad verzocht om onderhavige beroepen te behandelen via een louter schriftelijke procedure. Oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorzag dat de louter schriftelijke procedure kan op verzoek van één van de partijen.

Verzoeksters hebben de Raad tijdig, *i.e.* binnen de vijftien dagen na kennisgeving door de griffie, gemeld zich te verzetten tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op deze bezwaren wordt dan ook geen toepassing gemaakt van een louter schriftelijke procedure.

3. Gegrondheid van de beroepen

3.1. Verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert eerste verzoekster in haar verzoekschrift een manifeste appreciatiefout aan en beroept zij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*". Uit een lezing van het verzoekschrift van eerste verzoekster kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat zij tevens de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ten eerste meent eerste verzoekster dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met haar specifieke positie als moeder van een transgender vluchteling. Zij betoogt dat de erkenning als vluchteling van haar transdochter in België impliceert dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat transpersonen in Georgië wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat zijzelf, als moeder en naast familielid van een transpersoon, eveneens een risico op vervolging loopt. Zij wordt in Georgië, een land met sterke traditionele normen, immers persoonlijk verantwoordelijk gesteld voor het gedrag en de identiteit van haar transdochter, waardoor zij bij terugkeer vreest te worden geconfronteerd met sociale uitsluiting, stigmatisering en bedreigingen. Bovendien benadrukt verzoekster dat zij verklaarde in Georgië aanzienlijke schulden te hebben gemaakt om te kunnen vluchten en dat zij door de breuk met haar partner en familie niet beschikt over een sociaal vangnet. Eerste verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal deze realiteit minimaliseert tot financiële problemen die geen vervolging uitmaken, terwijl dit een bijkomende kwetsbaarheid met zich meebrengt. Zij vervolgt dat de redenering van de verwerende partij ook fout is waar zij in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing stelt dat zij zelf nog geen ernstige incidenten heeft meegemaakt, daar het vluchtelingenrecht niet vereist dat er reeds vervolging werd ondergaan, doch wel dat er een gegronde vrees is voor toekomstige vervolging. Zij voegt hieraan toe dat de situatie bovendien ook drastisch veranderde sinds hun vertrek, daar de genderidentiteit van haar dochter nu publiek bekend is, eerste verzoekster haar familiebanden verbrak en zij haar sociaal netwerk verloor.

Ten tweede oppert eerste verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat zij bescherming kan krijgen van de Georgische autoriteiten. Zo wijst zij op het feit dat zij naar de politie ging na het incident bij een apotheek, maar dat zij misleidende informatie kreeg van de politie, waardoor zij had afgezien van haar klacht en dat zij uiteindelijk te weten kwam dat deze informatie onjuist was. Daarnaast stelt zij dat het algemeen geweten is dat LGBTQI+-gerelateerd geweld in Georgië vaak onvoldoende wordt vervolgd. Zij besluit dat zij geen vertrouwen meer heeft in de autoriteiten en dat het voor haar daarom niet realistisch is om te rekenen op effectieve bescherming vanwege haar autoriteiten.

Ten derde betoogt zij dat de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte meent eerste verzoekster dat zij in Georgië vervolgd zal worden omwille van haar lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Concreet betoogt zij dat familieleden van een persoon die behoort tot een beschermde groep eveneens kunnen vervolgd worden omwille van die band en dat het hebben van een familieband op zich soms een sociale groep kan vormen en de familie vaak wordt beschouwd als een duidelijk identificeerbare en onveranderlijke sociale groep. Zij vervolgt dat zij als moeder van een transdochter die in België als vluchteling werd erkend wel degelijk een risico op vervolging loopt en dat het gestelde in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing dat het feit dat haar dochter als vluchteling erkend werd niets wijzigt aan de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming de realiteit in Georgië miskent. Zij vervolgt dat Georgië een conservatieve samenleving heeft en dat zij, gelet op het feit dat zij nooit afstand deed van haar dochter en haar integendeel steunde, medeverantwoordelijk wordt geacht voor de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter. Zo verweet de vader van haar dochter haar een slechte opvoeding, waarna hij alle contact verbrak en wordt eerste verzoekster door haar eigen familie gezien als de schande van de familie en verbraken zij alle contacten met haar. Luidens het verzoekschrift illustreert de reactie van de eigen familie van eerste verzoekster duidelijk dat zij in haar omgeving wordt gepercipieerd als de moeder van een transpersoon en wordt verantwoordelijk geacht voor de genderidentiteit van haar dochter. Zij heeft een duidelijk identificeerbare sociale positie binnen de samenleving. In de Georgische context waarin transpersonen reeds worden geviseerd, is het – aldus eerste verzoekster – niet onredelijk om ervan uit te gaan dat zij het doelwit dreigt te zijn van stigmatisering, sociale uitsluiting en bedreigingen. Door enkel te wijzen op het feit dat eerste verzoekster persoonlijk nog geen ernstige incidenten heeft meegemaakt, liet de verwerende partij na deze dimensie te onderzoeken en zij een

risico loopt wegens haar familieband en haar directe verbondenheid met een persoon die tot een beschermde sociale groep behoort. Zij besluit dat de commissaris-generaal, gelet op het feit dat haar transdochter als vluchteling werd erkend, de maatschappelijke vijandigheid tegenover transpersonen in Georgië en de familiale verstoting die zij zelf heeft ondergaan, had moeten besluiten dat zij zelf ook het risico loopt op vervolging wegens haar familieband met een transpersoon en dat een te abstracte en vage benadering van haar beschermingsverzoek niet volstaat.

3.1.2. In wat zich eveneens aandient als een eerste middel voert tweede verzoekster in haar verzoekschrift ook een manifeste appreciatiefout aan en beroept zij zich eveneens op de schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*". Uit een lezing van het verzoekschrift van tweede verzoekster kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat ook zij tevens de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Ten eerste oppert tweede verzoekster dat de verwerende partij een onvolledige beoordeling maakte van de door haar aangehaalde feiten. Zij benadrukt dat zij zelf wel degelijk persoonlijk geviseerd werd omdat zij de zus van een transpersoon is, dat deze bedreigingen tot doel hadden haar gedrag tegenover haar zus te controleren en dat zij verantwoordelijk werd gesteld voor het gedrag en de identiteit van haar zus. Zij hekelt dat de commissaris-generaal de ernst van de door haar ondergane problemen miskent en met name het opeenvolgend en cumulatief karakter van de feiten, het gegeven dat dit patroon gedurende een lange periode heeft plaatsgevonden en dat zij op het ogenblik van een aantal van de incidenten minderjarig was.

Ten tweede meent tweede verzoekster dat de commissaris-generaal een onjuiste beoordeling deed inzake het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief. Zij is immers van mening dat het gestelde dat zij zich elders in Georgië zou kunnen vestigen louter speculatief is, daar zij verklaarde dat in haar omgeving reeds veel mensen op de hoogte waren van de identiteit van haar zus en deze reputatie zich in de regio had verspreid. Bovendien kan, aldus tweede verzoekster, niet redelijkerwijze van een jonge vrouw worden verwacht dat zij zich alleen en zonder familiale steun elders in Georgië zou vestigen om aan vervolging te ontsnappen. Zij benadrukt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te onderzoeken of een dergelijke verhuis realistisch en redelijk zou zijn.

Ten derde betoogt tweede verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat zij bescherming kan krijgen van de Georgische autoriteiten. Zij stelt dat het algemeen geweten is dat LGBTQI+-gerelateerd geweld in Georgië vaak onvoldoende wordt vervolgd. Zij besluit dat zij geen vertrouwen meer heeft in de autoriteiten en dat het voor haar daarom niet realistisch is om te rekenen op effectieve bescherming vanwege haar autoriteiten.

Ten vierde betoogt zij, op gelijkaardige wijze als eerste verzoekster, dat de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Ten vijfde meent tweede verzoekster eveneens dat zij in Georgië vervolgd zal worden omwille van haar lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Dit betoog van tweede verzoekster komt *grosso modo* overeen met het betoog van eerste verzoekster in dit verband.

3.1.3. In wat zich aandient als een *quasi* identiek tweede middel beroepen verzoeksters zich in hun verzoekschriften op de schending van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van de verzoekschriften kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoeksters tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Concreet menen verzoeksters dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst vrezen het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Volgens hen vormt de erkenning als vluchteling van hun dochter/zus geen irrelevant element maar wel degelijk een objectieve risicofactor. Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houden met de recente verslechtering van de situatie van LGBTQI+-personen in Georgië, waarbij zij ingaan op de in 2024 in het land aangenomen wet inzake familiewaarden en enkele incidenten van geweld tegen LGBTQI+-personen. Verschillende internationale rapporten stellen, aldus verzoeksters, dat een groot deel van de Georgische bevolking homoseksualiteit of genderdiversiteit afwijst, hetgeen leidt tot sociale uitsluiting, intimidatie, verbaal geweld en fysieke agressie en waarbij vooral transpersonen kwetsbaar zijn. Luidens het verzoekschrift heeft deze vijandige houding ten aanzien van LGBTQI+-personen eveneens gevolgen voor hun familieleden. Eerste verzoekster voegt hier in haar verzoekschrift aan toe dat zij als ouder die haar transdochter steunt verantwoordelijk wordt gesteld voor haar dochter. Tweede verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij door de steun aan haar zus zelf persoonlijk bedreigd werd. Verzoeksters besluiten dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen, waar zij bijvoorbeeld wijst op het feit dat eerste verzoekster persoonlijk nog geen ernstige incidenten heeft meegemaakt, geen rekening houdt met de recente ontwikkelingen op politiek en

maatschappelijk vlak in Georgië. In een context waarin transgenderpersonen reeds het doelwit zijn van geweld en discriminatie, waarin de wetgeving restrictiever wordt en de maatschappelijke vijandigheid toeneemt ten aanzien van LGBTQI+-personen, is het – aldus verzoeksters – niet onredelijk dat ook zij, als moeder en zus van een transvrouw, een reëel risico dreigen te lopen.

3.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoeksters de Raad om hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. Op 7 april 2026 ontvangt de Raad in het kader van beide onderhavige beroepen vanwege de verwerende partij een nota "*verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*", waarbij zij volhardt in haar beslissingen en de weblinks opneemt naar de COI Focus "*Georgië – seksuele en genderminderheden*" van 19 september 2025 en de COI Focus "*Georgië – algemene situatie*" van 12 februari 2025.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. De bestreden beslissingen houden enkel in dat aan verzoeksters de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en houden geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in verzoeksters' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeksters te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoeksters feitelijk gescheiden worden van hun familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeksters daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Verzoeksters betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

3.3.5.1. Verzoeksters vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd omwille van de transidentiteit en seksuele geaardheid van hun dochter/zus A.

Blijkens de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster is zij er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) maakt eerste verzoekster geen melding van persoonlijke problemen omwille van de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter A., met uitzondering van de ruzies met diens vader die niet als vervolging kunnen worden aangemerkt. Bovendien (ii) maakt eerste verzoekster niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten indien zij bij terugkeer wel problemen zou kennen. Voorts (iii) komt zij niet in aanmerking voor internationale bescherming op basis van haar verklaringen dat zij afstand zou moeten nemen van haar familie en door hen zou verstoten worden bij terugkeer naar Georgië. Vervolgens (iv) houden haar financiële problemen geen verband met de voorwaarden voor internationale bescherming. Voorts (v) voegt de commissaris-generaal toe dat het feit dat A., de dochter van eerste verzoekster, in België als vluchteling werd erkend geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Tot slot (vi) kunnen de door eerste verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Blijkens de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster is zij er evenmin in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) zijn de problemen die tweede verzoekster verklaart te hebben ervaren omwille van de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar zus A. onvoldoende zwaarwichtig. Verder (ii) maakt tweede verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Georgië zonder haar zus A. nog ernstige problemen zou kennen en al helemaal niet dat zij elders in Georgië problemen zou kennen. Bovendien (iii) maakt tweede verzoekster niet aannemelijk dat zij niet op enige bescherming vanwege de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Voorts (iv) voegt de commissaris-generaal toe dat het feit dat A., de zus van tweede verzoekster, in België als vluchteling werd erkend geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Tot slot (v) kunnen de door tweede verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeksters er in hun verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoeksters beperken zich tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.5.2. Na grondige lezing van de dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. In eerste instantie wijst de Raad er, samen met de verwerende partij op, dat uit algemene landeninformatie blijkt dat familieleden van LGBTQI+-personen in Georgië niet systematisch vervolgd worden en algemeen gezien kunnen rekenen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten.

In de in het kader van beide onderhavige beroepen door de commissaris-generaal neergelegde nota's van 7 april 2026, wordt in dit verband terdege het volgende gesteld:

"*Verweerder beaamt vooreerst dat de situatie voor LGBTQ-personen en hun familieleden is verslechterd. Zo blijkt uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Seksuele en genderminderheden van 19 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie._seksuele_en_genderminderheden_20250919.pdf), dat er in de Georgische samenleving een hardnekkig stigma blijft bestaan over Lesbian Gay Bisexual Transgender Intersex + (LGBTI+)- personen. Door de recente antidemocratische ontwikkelingen en het gewijzigde maatschappelijke klimaat, waarbij haatspraak deel is geworden van het publieke discours, bevindt de LGBTI+-gemeenschap zich actueel in een zeer precaire situatie. LGBTI+-personen lopen het risico om het slachtoffer te worden van discriminatie, geweld en uitsluiting in verschillende domeinen van het maatschappelijke leven alsook in de gezinscontext. Niettemin de LGBTI+-gemeenschap zodoende een van de meest kwetsbare groepen binnen de Georgische samenleving vormt, kan op basis van de beschikbare informatie niet geconcludeerd worden dat elke LGBTI+-persoon in Georgië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid blootstaat aan een risico op vervolging. Verschillende factoren, waaronder de geografische*

locatie, de socio-economische achtergrond en de persoonlijke expressie, hebben een invloed op het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van vervolging.
Uit diezelfde COI wordt verder aangetoond dat ook familieleden van LGBTQ+-leden in bepaalde gevallen kunnen worden geconfronteerd met maatschappelijke druk, stigmatisering, online pesterijen of economische gevolgen. Tegelijk volgt uit deze informatie evenwel niet dat er sprake is van systematische vervolging van familieleden van LGBTQ-leden, noch dat de Georgische autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden aan familieleden van LGBTQ+-leden wanneer dergelijke personen zich tot hen wenden. De aangehaalde rapporten beschrijven voornamelijk sociale vijandigheid en psychosociale risico's binnen de samenleving, maar bevatten geen aanwijzingen van een structurele weigering of onvermogen van de staat om bescherming te verlenen. Derhalve kan uit deze bronnen niet worden afgeleid dat familieleden van LGBTQ+-personen in Georgië geen toegang zouden hebben tot effectieve staatsbescherming.
Bovendien blijkt uit COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie 12 februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie._algemene_situatie_20250212.pdf), dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Verzoekster heeft niet aangetoond dat ze zich bij terugkeer niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan beroepen en brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat familieleden van transpersonen louter omwille van deze familieband systematisch worden vervolgd in Georgië, doch beperkt zich tot het slechts uiten van louter blote beweringen en hypotheses."

Verzoeksters slagen er niet in hier een ander licht op te werpen. Naast de vaststelling dat zij niet de minste vorm van algemene informatie bijbrengen ter staving van hun betoog over de algemene situatie van (familieleden van) LGBTQI+-personen in Georgië, merkt de Raad op dat de door hen aangehaalde recente ontwikkelingen op wetgevend vlak besproken worden in voormelde beoordeling en de algemene informatie waarop deze gebaseerd is. Dat er nog steeds een negatieve houding bestaat binnen de Georgische samenleving tegenover LGBTQI+-personen, dat zij soms het slachtoffer zijn van fysiek geweld en dat specifiek transpersonen bijzonder kwetsbaar zijn wordt niet ontkend in het voormelde, integendeel. Evenmin wordt ontkend dat er sprake kan zijn van maatschappelijke druk, stigmatisering, online pesterijen of economische gevolgen voor familieleden van LGBTQI+-personen. Uit voormelde algemene informatie blijkt echter eveneens dat familieleden van LGBTQI+-personen algemeen gezien niet geconfronteerd worden met problemen die oplopen tot vervolging. Er is luidens de specifieke COI Focus van 19 september 2025 geen sprake van systematische vervolging van familieleden van LGBTQ-leden, noch blijkt hieruit dat de Georgische autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden aan familieleden van LGBTQ+-leden wanneer dergelijke personen zich tot hen wenden. Dat er problemen kunnen zijn bij de vervolging van geweld tegen LGBTQI+-personen wordt niet ontkend, maar het blijkt niet dat familieleden die problemen ondervinden algemeen gezien niet op bescherming kunnen rekenen.

3.3.5.4. Verzoeksters slagen er niet in aannemelijk te maken dat er in hun specifiek geval sprake zal zijn van vervolging bij terugkeer naar Georgië omwille van de genderidentiteit en seksuele geaardheid van hun dochter/zus A. en/of dat zij in geval van problemen geen beroep zouden kunnen doen op nationale bescherming.

3.3.5.4.1. Enerzijds maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij in Georgië dermate geviseerd (zullen) worden omwille van hun dochter/zus A. dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst.

Vooreerst, wat betreft de situatie voor vertrek van eerste verzoekster, wordt in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing met recht het volgende overwogen:

"[…] *maakte u hoegenaamd niet aannemelijk dat u persoonlijk een risico loopt op vervolging omwille van de transidentiteit van uw dochter, A. Nadat u sprak over verschillende incidenten doorheen de jaren die uw beide dochters meemaakten omwille van het feit dat A. een transvrouw is (NPO, p. 5-7), werd u gevraagd of u zelf ooit enige problemen hebt gekend in dit verband. U antwoordde dat u persoonlijk met niemand problemen had, op geen enkel moment. U specificeerde zelfs dat A. soms naar uw werk kwam en dat uw collega's hoogstwaarschijnlijk wel opmerkten dat zij anders was, doch alsnog ervaarde u geen problemen (NPO, p. 7).* […]
U zei wel dat u vaak ruzie had met de vader van A. over haar opvoeding. U zei ook dat u vaak moest liegen tegen hem dat A. niet thuis was omdat hij haar wou meenemen naar familie en noch u, noch A. dit wouden. U zei ook dat het V. zijn intentie was om A. te veranderen, doch toen hij besefte dat dit niet zou gebeuren, wou hij niks meer met jullie te maken hebben omdat hij zich schaamde voor zijn dochter (NPO, p. 7-8). Hoewel jammerlijk, kunnen dergelijke problemen logischerwijze niet als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden gezien."

Wat betreft tweede verzoekster, oordeelt de commissaris-generaal in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"*U zei dat u te maken kreeg met beledigingen en scheldwoorden omtrent uw zus alsook dat u werd bedreigd opdat u uw zus zou laten binnenblijven of laten veranderen. Meestal kwamen deze problemen door de minderjarige jongeren uit uw wijk of omliggende wijken. Verder maakte u ook een éénmalig incident mee waarbij een jongen een mes op uw hoofd legde terwijl hij u bedreigde omtrent uw zus en een éénmalig incident waarbij stenen werden gegooid naar uw zus, terwijl u een beetje verder zat. Die stenen werden enkel in de richting van uw zus gegooid. Veder maakte u geen enkele fysieke incidenten mee in Georgië. Ten slotte kreeg u ook enkele haatberichten op sociale media (NPO, p. 4-5). Alhoewel het jammerlijk is dat u dergelijke incidenten meemaakte toen u in Georgië was, behalen deze problemen niet de drempel van zwaarwichtigheid opdat ze als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden gezien.*"

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

In haar verzoekschrift betoogt tweede verzoekster dat de commissaris-generaal de door haar ondergane problemen minimaliseert en stelt dat zij, gelet op het cumulatief en opeenvolgend karakter van de feiten, de lange periode waarin deze zich situeerden en het feit dat zij ten tijde van sommige van de feiten nog minderjarig was, wel degelijk onderworpen werd aan vervolging. Te dezen stelt de Raad vast dat het merendeel van de aangehaalde incidenten gericht was tegen de zus van tweede verzoekster eerder dan tegen tweede verzoekster zelf. Ook cumulatief gezien kunnen deze incidenten niet gezien worden als vervolging. Dat dit beperkt aantal incidenten plaatsvond over een langere periode relativeert de intensiteit ervan juist meer. Tweede verzoekster verduidelijkt tot slot geenszins hoe haar minderjarigheid ten tijde van bepaalde incidenten ervoor zorgt dat deze persoonlijk ondergane incidenten toch als vervolging zouden moeten worden aangemerkt. Eerste verzoekster lijkt in haar verzoekschrift dan weer niet te betwisten dat zij geen concrete persoonlijk problemen kende voor hun vertrek uit Georgië omwille van de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter.

Vervolgens oordeelt de Raad dat verzoeksters kunnen gevolgd worden dat er bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming niet enkel rekening mag worden gehouden met het al dan niet bestaan van in het verleden ondergane vervolging, maar dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van hun vrees voor vervolging. Verzoeksters slagen er evenwel niet in aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Georgië een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun dochter/zus A, zeker indien zij terugkeren zonder haar, gelet op het feit dat zij in België erkend werd als vluchteling.

Wat betreft eerste verzoekster, wordt in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing terdege het volgende overwogen: "*Op het moment van jullie vertrek was A. zich al jarenlang vrouwelijker aan het kleden en gedragen, wat werd opgemerkt door iedereen in jullie omgeving (NPO, p. 5-9). Het gegeven dat u in al die jaren geen enkel probleem kende is bijzonder veelzeggend en maakt het ook uiterst onaannemelijk dat u in de toekomst opeens wel problemen zou kennen omwille van haar genderidentiteit.*" Daarnaast slaagt zij er, mede gelet op hetgeen volgt, niet in enige indicatie aan te reiken dat zij bij terugkeer plots wel problemen zou kennen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster luidt in dit verband dan weer terecht als volgt: "*Er zijn ook geen indicaties voorhanden dat u ernstigere problemen zou kennen indien u nu zou terugkeren naar Georgië, des te meer wetende dat u zou terugkeren zonder uw zus, A. Gelet op haar transidentiteit, is zij de persoon die als controversieel wordt gezien in de ogen van de Georgische maatschappij en u haalde zelf aan dat al uw problemen rond haar identiteit draaiden (NPO, p. 4 & 6). Zelfs indien u zou terugkeren naar Georgië zonder uw zus, meende u dat u nog altijd dezelfde problemen zou ervaren. U werd gevraagd om welke reden u hier zo zeker van was en dan zei u dat veel mensen ondertussen op de hoogte zijn van de transidentiteit van uw zus en dat het daarom niet uitmaakt of u zou terugkeren met of zonder uw zus en u naar eigen zeggen hoe dan ook opnieuw problemen zou ervaren (NPO, p. 5).*
[…]"

In haar verzoekschrift betoogt eerste verzoekster dat de situatie voor hen sinds hun vertrek drastisch gewijzigd is, aangezien de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter A. nu publiek bekend is en er in haar hoofde (en bij uitbreiding in hoofde van tweede verzoekster) een extra kwetsbaarheid bestaat, daar de banden met de familie gebroken zijn en zij schulden diende aan te gaan om de reis naar België te financieren.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt dat haar dochter A. zich reeds jaren voor hun vertrek vrouwelijker kleedde en gedroeg en dat dit opgemerkt werd door hun omgeving, hetgeen moeilijk te rijmen valt met haar bewering in haar verzoekschrift dat de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter A. nu publiek bekend zijn. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de situatie op dat vlak veranderd is sinds hun vertrek.

Wat betreft het verstoten worden door de familie van eerste verzoekster, wijst de Raad op volgende vaststellingen uit de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hier op heden geenszins reeds sprake van is en dat dit, als mogelijk probleem ten gevolge van de genderidentiteit en seksuele geaardheid van haar dochter A., niet kan aangemerkt worden als vervolging: "*In dit verband dient er namelijk eerst en vooral op te worden gewezen dat u nog altijd in contact staat met uw oudste zus (NPO, p. 4). Verder dient ook te worden benadrukt dat u zelf aangaf dat u eigenlijk nooit contact had met uw neven, nichten en andere verdere familieleden, alsook dat u reeds jarenlang in Tbilisi woonde – net zoals uw oudste zus – terwijl uw andere familieleden allemaal nog in Khashuri woonden. Er kan dan ook worden gesteld dat u reeds een relatief zelfstandig leven voor uzelf uitbouwde in Tbilisi zonder de hulp van uw familie, los van de oudste zus waarmee u nog steeds in contact staat. U werd dan ook gevraagd om welke reden verstoten worden door uw familie zo'n onoverkomelijk probleem voor u zou uitmaken. Daarop antwoordde u dat u het vooral moeilijk heeft met het gebrek aan contact met uw moeder en uw andere zussen (NPO, p. 8). Ook dit kan evenwel niet worden gezien als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte is het ook allesbehalve een vaststaand, zeker gegeven dat u zou worden verstoten door uw familie. U werd namelijk gevraagd om welke reden u er zo zeker van was dat uw familie nog steeds geen contact zou willen hebben met u indien u zou terugkeren naar Georgië zonder A. Hierop antwoordde u dat A. niet zal veranderen en u voor uw familie altijd de moeder zal zijn van A. en de persoon die haar accepteert. U verwees ook naar eerdere negatieve opmerkingen van uw zus over uw opvoedingsstijl (NPO, p. 8). Zelfs indien dergelijk gebrek aan contact met uw familie vervolging zou uitmaken – quod non – betreft het vooralsnog louter speculatie in uw hoofde. Toen u nog in Georgië was, maakten uw familieleden immers vaker negatieve opmerkingen over hoe u A. opvoedde, doch er was wel nog altijd sprake van contact en u zei zelf dat u degene was die het vermeed om contact te hebben met familie omdat ze u en uw dochter niet begrepen (NPO, p. 7-8).*"

Voorts, wat betreft de aangehaalde socio-economische problemen, merkt de Raad op dat deze het gevolg zijn van de vlucht van verzoeksters uit Georgië als dusdanig. Verzoeksters verduidelijken ook geenszins in welk opzicht deze problemen dermate ernstig zijn dat deze een bijkomende kwetsbaarheid met zich mee zouden brengen waardoor zij wel onderworpen zouden worden aan vervolging omwille van hun dochter/zus A.

Tot slot, waar verzoeksters in hun verzoekschriften meermaals aanhalen dat zij verantwoordelijk worden gesteld voor hun dochter/zus A. en dat het niet onredelijk is dat zij hierdoor problemen zullen kennen in een conservatieve maatschappij als die in Georgië, merkt de Raad op dat op zich niet betwist wordt dat zij mogelijks verantwoordelijk worden geacht. Uit het voorgaande blijkt echter niet dat zij hierdoor persoonlijk vervolging dienen te vrezen bij terugkeer naar Georgië.

3.3.5.4.2. Anderzijds maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij niet kunnen rekenen op nationale bescherming in geval van eventuele problemen bij terugkeer naar Georgië.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van oud artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens oud artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster wordt hieromtrent terecht als volgt overwogen:

"*U haalde doorheen het persoonlijk onderhoud reeds aan dat u foutieve informatie kreeg van de politie naar aanleiding van het incident dat A. meemaakte in de apotheek en dat u daardoor besloot om niet verder te gaan met jullie klacht tegen de vrouw die A. aanviel. U zei ook dat u ten behoeve van A. naar LGBTQ-organisatie T. ging, doch dat zij jullie enkel konden helpen met psychologische begeleiding en toegang tot een advocaat. Andere beschermingspogingen heeft u niet ondernomen in hoofde van A. (NPO, p. 5 & 8-9). U zei ook dat u wel vermoedde dat de politie zou optreden indien M. klacht zou indienen – wat ze nooit heeft gedaan – tegen belagers, doch dat de politie slechts een waarschuwing zou geven en jullie situatie niet zou kunnen verhelpen (NPO, p. 9). Los van de beoordeling van de beschermingsmogelijkheden in Georgië voor A., werd u erop gewezen dat u en uw dochter, M. geen onderdeel uitmaken van de LGBTQ-gemeenschap en u werd dan ook gevraagd om welke reden jullie geen beroep zouden kunnen doen op enige beschermingsmogelijkheden in Georgië indien jullie zouden terugkeren naar Georgië zonder A. en jullie problemen zouden kennen. Hierop zei u dat u geen concreet antwoord kon geven, doch dat u simpelweg geen vertrouwen hebt in de mogelijkheden van de Georgische overheid om jullie te beschermen gelet op de huidige situatie (NPO, p. 9-10). Met dergelijk vaag antwoord maakte u derhalve hoegenaamd niet aannemelijk dat u in de toekomst niet op enige bescherming zou kunnen rekenen in Georgië in het hypothetische geval dat u problemen zou ervaren door uw dochter, A.*"

In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster oordeelde de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden het volgende:

"*Zelf zei u dat u er zeker van was dat indien u iets zou overkomen in Georgië, dat de politie u niet zou beschermen. U diende evenwel toe te geven dat u in het verleden ook nooit heeft geprobeerd om de politie of een andere dienst in te schakelen om tot rechtsherstel te komen in de nasleep van de problemen die u ondervond. U zei dat u dit nooit heeft geprobeerd omdat u bij het meest ernstige incident dat u meemaakte – de stenen die werden gegooid naar u en uw zus – nog minderjarig was en u wou voorkomen dat uw ouders op de hoogte werden gebracht van wat er was gebeurd en de transidentiteit van uw zus. Hiervoor kan begrip worden opgebracht, doch u zei ook dat u hoe dan ook dacht dat de politie jullie nooit zou beschermen. U vermeldde dat de politie voornamelijk onbereid zou zijn om uw zus te beschermen. U werd erop gewezen dat u het voornamelijk over uw zus had en werd gevraagd om welke reden de politie u niet zou willen of kunnen beschermen. Hierop antwoordde u dat het feit dat u de zus van een transpersoon bent volstaat om niet geholpen te worden. U werd gevraagd waarom u hier zo zeker van was, wetende dat u ook nooit de hulp van de politie hebt proberen inschakelen eens u reeds meerderjarig was geworden. U antwoordde op heel vage wijze dat u veel video's hebt gezien en daardoor goed op de hoogte bent van de huidige situatie in Georgië en van hoe de politie reageert tijdens gelijkaardige incidenten als dewelke u meemaakte in Georgië. U zei dat u aan de politie zou moeten vertellen wat de aanleiding voor de incidenten was – de transidentiteit van uw zus – en dat de politie daarom niet zou helpen. U zei ook dat klacht indienen bij de politie de jongeren van uw wijk zou provoceren om u nog harder aan te pakken en de politie hoe dan ook niet hard zou kunnen optreden tegen minderjarigen. Niet alleen zijn deze verklaringen over het handelen van de politie grotendeels gebaseerd op speculatie en aannames in uw hoofde, u werd ook gevraagd of u geen aanspraak zou kunnen maken op andere beschermingsmogelijkheden in Georgië. U dacht van niet omdat men sowieso de politie op de hoogte zou moeten brengen, een stelling die niet noodzakelijkerwijs klopt. U werd gevraagd of u terecht zou kunnen bij organisaties los van de overheid, waarop u zei dat er enkel organisaties bestaan in Georgië ten behoeve van vrouwenrechten en de verdediging van LGBTQ-rechten. U werd gevraagd of dergelijke organisaties u zouden kunnen helpen en dan zei u dat uw moeder eens naar zo'n organisatie ging in het*

kader van een incident dat uw zus meemaakte en dat jullie toen niet werden geholpen. Opnieuw gaf u dus geen antwoord op de vraag waarom u persoonlijk – als cisgender persoon – niet op de bescherming van zo'n instantie zou kunnen rekenen. U gaf ook toe dat de meeste incidenten die u in het verleden meemaakte – de beledigingen – niet ernstig genoeg waren om u tot zo'n organisatie te wenden omdat u nooit een fysieke aanval meemaakte (NPO, p. 5-6). Uit al deze vaststellingen blijkt dat u in het verleden onvoldoende beschermingsmogelijkheden ondernam, alsook dat u niet hard kon maken dat u in de toekomst niet op enige bescherming zou kunnen rekenen indien u iets zou overkomen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers.

In hun verzoekschriften betogen verzoeksters dat zij geen vertrouwen meer hebben in de Georgische autoriteiten en dat het voor hen niet realistisch is om te rekenen op effectieve bescherming, daar het algemeen geweten is dat LGBTQI+-gerelateerd geweld in Georgië vaak onvoldoende wordt vervolgd. Bovendien wijst eerste verzoekster in haar verzoekschrift op de situatie waarbij zij klacht indiende bij de politie naar aanleiding van een geweldsincident ten aanzien van haar dochter A. en waarbij zij deze klacht introk nadat de politie haar (achteraf gezien) verkeerde informatie had verstrekt. Wat dit laatste betreft, oordeelt de Raad dat dit voorval uitermate verwerpelijk is, doch ook dat beide verzoeksters verder nooit enige poging ondernamen om hulp en/of bescherming te bekomen, voor henzelf of hun dochter/zus A., waardoor hieruit niet kan afgeleid worden dat zij niet op nationale bescherming kunnen rekenen. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de beoordeling onder punt 3.3.5.3. van het onderhavig arrest, ter weerlegging van hun algemene bewering inzake overheidsbescherming bij LGTBQI+-gerelateerd geweld. Hiermee slagen verzoeksters er niet in aannemelijk te maken dat er in hun specifiek geval geen sprake is van nationale bescherming.

3.3.5.4.3. Tot slot acht de Raad de vaststelling in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster, waarin gehint wordt naar het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief in haar hoofde, overtollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeksters aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

3.3.5.5. Vervolgens stipt de Raad, wat betreft verzoeksters' vrees omwille van hun dochter/zus A., nog aan dat – gelet op het feit dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in dit verband aannemelijk maken en niet aannemelijk maken dat zij niet zouden kunnen rekenen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten bij eventuele problemen – de vraag of zij als familieleden van LGBTQI+-personen in Georgië kunnen worden aangemerkt als een bepaalde sociale groep niet relevant is.

3.3.5.6. Daarnaast, wat betreft de financiële problemen *an sich* die eerste verzoekster vreest te hebben bij terugkeer naar Georgië – zij zou immers al haar bezittingen verkocht hebben en schulden hebben aangegaan om de reisweg van haarzelf en haar twee dochters te betalen (administratief dossier eerste verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7) – treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van internationale bescherming.

Nog daargelaten de vraag of deze vermeende problemen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, oordeelt de Raad dat eerste verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze vermeende socio-economische moeilijkheden zouden oplopen tot vervolging. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

3.3.5.7. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat het feit dat verzoeksters' dochter/zus A. in België erkend werd als vluchteling op zichzelf geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming in hun hoofde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers te worden onderzocht op basis van de eigen merites, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. *In casu* is de situatie van verzoeksters' dochter/zus A., gelet op haar seksuele geaardheid en genderidentiteit, vanzelfsprekend verschillend van hun situatie.
3.3.5.8. Tot slot voeren verzoeksters geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeksters in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

3.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeksters geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.6.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoeksters maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeksters een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.6.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c) de omzetting is. Bijgevolg tonen verzoeksters niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maken.

3.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en lieten zij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst

van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.10. Door de Raad kan, mede gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS